

Amélie Nothombová – Můj soukromý nepřítel

Amélie Nothombová je belgická spisovatelka, která se narodila 13. srpna 1967 v Kobe v Japonsku. Své dětství strávila postupně v Bangladéši, Barmě, Laosu, New Yorku a Číně, kam následovala svého otce, belgického velvyslance barona Nothomba.

Podle svého vyjádření, které můžeme brát, vzhledem k její extravaganci, s jistou rezervou, píše od 17 let. Jisté je, že první román „Vrahova hygiena“ jí vyšel v roce 1992 a do češtiny byl přeložen v roce 2001. A tehdy jsme se setkali.

Dodnes přesně nevím, proč se moje žena rozhodla darovat mi k vánocům toho roku román „Vrahova hygiena“. Ví sice, že knížky miluji, že je to jediný dárek, který mi udělá zaručeně radost, ale také ví, že si ten dárek nejraději vybírám sám. Jedním dechem zde musím přiznat, že i knížky, které si sám kupuji často dlouhé roky leží v knihovně, než na ně přijde chuť a řada. Jinak to bylo s Vrahovou hygienou, lákala, sváděla, ať byla v knihovně nebo na policiče u postele. Jako by vibrovala a elektrizovala. Jako by mě svrběly břiška prstů, aby již mohly otáčet stránky té divné knihy s pobuřujícím názvem. Neodolal jsem a tehdy jsem propadl té „šílené belgičance“...

Od té doby jsem sehnal všechny knížky, které byly přeloženy do češtiny a přehltnal tituly „Milostná sabotáž“, „Antikrista“ a „Můj soukromý nepřítel“.

O poslední jmenované knížce bych se rád zmínil a doporučil ji vám všem, kteří máte rádi psychologii, kteří rádi přemýšlí o pohnutkách emotivních činů anebo třeba o příčinách a důsledcích výčitek svědomí. „Můj soukromý nepřítel“ je totiž o svědomí.

Obchodník Jérôme August uvízne na letišti, neboť jeho letadlo má zpoždění. V té chvíli ho začne obtěžovat podivný muž, který si říká Textor Texel, a vypráví mu svůj životní příběh. Ten se však stále více proplétá s událostmi v Jérémově životě. Kdo je ten podivný muž a odkud Augusta tak dobře zná? A sešli se na letišti náhodou, nebo šlo o záměr?

Dovolím si vložit malou ukázkou, abych vás navnadil:

„... Vidíte nemůžete mi uniknout. Nic není ponecháno náhodě. Proč myslíte, že dotírám na váš sluch? Nejenom proto, že to není nezákonné, ale hlavně proto, že sluch je jedním ze smyslů, který se dokáže ze všech nejmíň bránit. Oku poskytuje ochranu víčko. Proti zápachu si stačí zacpat nos, což je úkon, který v sobě nemá nic bolestivého, dokonce ani když to trvá dlouho. Proti chuti je tady půst a abstinence, a to se nikdy nezakazuje. Proti hmatu je k dispozici zákon: když se vás někdo dotýká proti vaší vůli, můžete zavolat policii. Lidský tvor má jen jedno zranitelné místo, a tím je ucho.“

„To není pravda. Přece existují špunty do uší.“

„Ano, špunty do uší, nejkrásnější lidský vynález. Ale ve své cestovní kabele je nemáte, že ne?“

„Na letišti je lékárna. Doběhnu si je koupit.“

„Nebohý příteli, jistě si dovedete představit, že těsně před tím, než jsem vás oslovil, jsem šel vykoupit všechny jejich zásoby špuntů do uší. Vždyť jsem vám říkal, že nic není ponecháno náhodě! Chtěl byste vědět, co jsem vám říkal, když jste měl uši přikryté dlaněmi?“

„Ne.“

„Nic se neděje, stejně vám to povím. Říkal jsem vám, že lidský tvor je pevnost a smysly jsou jejími branami. Sluch je ze všech přístupových míst nejméně střežený. To je důvod vaší porážky.“...

Přeji vám pěknou, neobyčejnou četbu a hlavně ať si nemusíte v životě nikdy zacpávat uši, ani kvůli svědomí, ani kvůli lidem kolem vás!